

PALL LAJOS

Megbékélve

Én már tudom, túl nehéz a lelkem,
Hogy könnyű röpte legyen a világon.
Sorsom viselője is megunja egyszer,
Hogy álmában is sáros úton járjon.
Én már tudom, tántorgó éneket
Dúdol, aki részeg, s nem jókedvű nótát,
Holddal, sarlóval indult az este,
De kedvem a szelek lassan elorozták.
Vonatok dohognak terhükkel szívemben,
Szemed is szürkül, mint nyárutón az ég,
S ha magam vertem el két szemed tüzeiben,
Ki meri mondani erre: semmiség?

Ballada a békességről (Bethlen Gábor)

„Aki dörmög, deresedik,
Hajnalonként jön az angyal
Megjelölni életünket
Hetedízig véres ronggyal.“

Tavas van, s a szarvasbika
Koronáját elhullatja,
Fülében még nyíl-zizzenés,
Inában még ősi üzés
Rettenetét tartogatja.
Véget ért a vak tivornya,
Báthoriak lakodalma,
Farsang táncán hullott fejek
Rögök közt elkeveredtek,
S megpihent a vitéz vajda.
S mit óvtak a vén topolyák,
Szárcsa csipog, széttapodták,
Hadak útján ahol jártak,
Csömörén a lakomáknak.
Borzongott a kicsi ország.
S ahol mentek, elmenőben
Nyomorultak lettek többen,
Észrevétlen nő a métely,
Bújdosik a kardos székely
Bánata rengetegében.

„Aki dörmög, deresedik,
Hajnalonként jön az angyal
Megjelölni életünket
Hetedízig
véres ronggyal.“

*Ballada
a szépségről
(Báthory Anna)*

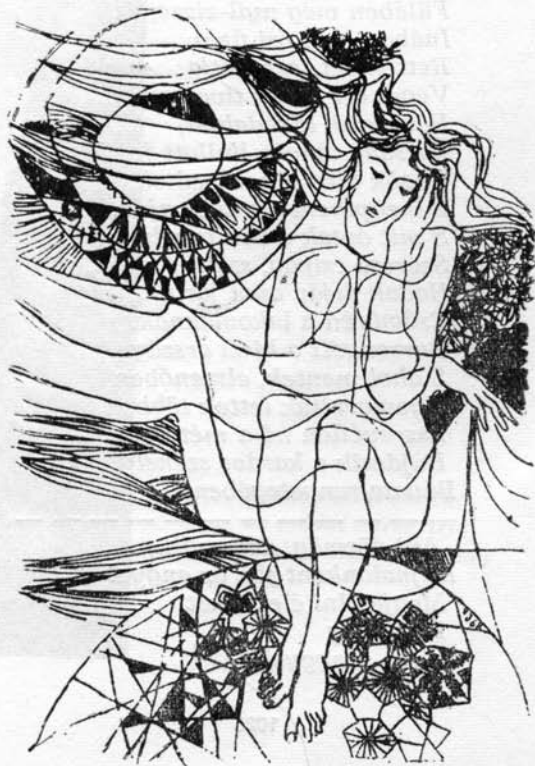
Megborzong, ki róla szóla,
szépségüzte vérmedvéről,
rengeteg ölén a csermely
bolond zokogásban tör fel.

Te láttad volt? Igen, láttam,
gyökeret vert ott a lábam,
fehér csoda volt a teste,
erdő zúgását feledte
úgy takarta.

S a járása? Ahol elment,
elkárhoztatott ott mindent
mancsa véres tulipántja,
nem sejtette, aki látta,
merre ringott.

És a szeme? Szeme korma
mintha szörnyű átkot hordna.
Hogyha vérben nem moshatta,
hamuszínűre hült ki a
szürkülettel.

Fut az élet, vénség űzi,
S kit elér a borzadalma,
Mosdik vérben, könnyben, mintha
Szép Báthory Anna volna.

Venczel János
litográfiája